

Kjell Finnestad

– 25 år som aktiv

i det lokale musikkmiljøet

Av JAN JAKOBSEN

For lenge siden. På 80-tallet. Da var det et danseband her i Stavanger som het Kjell Finnestad and The Teddy Boys.

To navn uløselig knyttet sammen. Det ene nevnes ikke uten at det andre trekkes med.

Hvem er så den gruppen vil nok den yngre generasjon av i dag spørre seg selv om. Men på den tiden da dagens foreldre til tenåringer selv var tenåringer. For en hel generasjon siden. Da var disse guttene meget populære som danseband her i distriktet. Ikke bare her i Rogaland og Stavanger, forresten. De var også en av Norges mest populære danseband. De hadde stadig nye plater høyt oppe på hit-listene.

I dag eksisterer denne Stavanger-gruppen ikke lenger. Faktisk er det ti år siden de sluttet å spille sammen.

Gruppens forgrunnsfigur og sangstemme, Kjell Finnestad, er imidlertid fremdeles aktiv. I en alder av 40 år kan han i år feire et stort jubileum. Det er 25 år siden han for første gang sto på en scene og sang offentlig.

I denne første tiden sang vi engelsk listepop. Rocken kom for fullt og forbildene var Elvis Presley, Cliff Richard og Bill Haley, bemerkte Kjell Finnestad.

Hvor begynte det hele? – Det begynte i Tivoligrøtten. Den gang, i 1958, var dette blant de mest besøkte treffstedene i Stavanger. Her opptrådte noen venner av meg. Jeg ble spurt om å være med å synge, noe jeg altså gjorde, forteller han.

Dette holdt Kjell Finnestad med venner på med noen måneders tid. Helt til en dag... – Det var den dagen da Jan Høiland kom bort og snakket til meg. Da begynte snøballen å rulle. Han kontaktet Gunnar Eide som sto for den tids Bjergsted-arrangementer. For meg var dette en stor sjanse. Plutselig sto jeg framfor et publikumstill på over 10 000, sier Kjell Finnestad. Det var folkfest i Bjergsted og datoen viste 17. mai 1959.

En måned senere. Den 7. juni kom Kjell Finnestads navn for alvor inn i rampelyset. Denne kvelden arrangerte Gunnar Eide en konkurranse om hvem som var distriktets rockekonge. Her gikk Kjell av med seieren, og var

det året Rogalands ubestridte rockekonge.

Så gikk det slag i slag. Kjell Finnestad dannet sitt første orkester. Navnet var «Boogie Band».

Boogie Band spilte hovedsakelig rock. Engelsk rock. For den gang var det uørt å synge på norsk. Spillejobbene våre fordelte seg på Rogaland. Alt fra Jæren til Ryfylke. Men lenger vekk enn dette kom vi aldri, sier Kjell Finnestad.

I Boogie Band spilte Svein Reinertsen trommer, Sigurd Heyvik trekkspill og orgel, Odd Tollefsen gitar, Magnus Werner bass med Kjell som vokalist.

Hvorfor trekkspillet?

Trekkspillet var uten tvil det mest populære av samtlige instrumenter. Dengang hadde alle bandene det. Det var nærmest et krav. I dag derimot er det sjelden at et band stiller med trekkspill på scenen, understreker han.

Kjell Finnestad spilte med Boogie Band i fire år. Fram til 1963. Da var guttene blitt modne for å avtjene militærtjenesten. De skilte lag og gikk hver til sitt.

Etter militærtjenesten ble jeg kontaktet av en lokal arrangør av dansetilsteiningene i Ana-Sira. Forespørselen gjaldt en opptreden. Jeg kontaktet gruppa Teddy Boys som allerede da hadde holdt på en stund. De svarte ja og vi dro nedover, forteller han.

Responnen fra publikum var såpass bra at de fra da av spilte sammen. Navnet på gruppa ble endret til Kjell Finnestad and The Teddy Boys. Året var 1964. Eventyret var begynt.

Platekontrakt fikk vi som følge av at vi spilte på Atlantica en lørdagskveld. Denne kvelden var produsenten av plateselskapet Troll Records til stede. Det var han som var produsent for den tids populære Ole Ivars og Dizzie

Tunes. Vi reiste til Oslo, og like etterpå forelå vår første singel, sier han.

Kjell Finnestad and The Teddy Boys hadde nå spilt sammen i tre år. I oktober 1967 utkom den første singelen. Tittelen var Er du ensom/Jeg har en venn. Kjell hadde tatt seg av tekstene. Melodiene var komponert av bandets gitarist Finn Tollefsen.

De andre medlemmene i Teddy Boys utenom disse to var Jan Pettersen på trommer, Willy Hehnes på bass og trekkspill og Karl Thore Eriksen på orgel.

Hvordan ble platen mottatt?

Debutsingelen solgte godt. Den ble raskt en av de mest solgte platene i Stavanger og gjorde seg også gjeldende på landsbasis, mener Kjell Finnestad.

Dette var midt i den svenske gruppen Sven Ingvars glansperiode og repertoaret til Kjell Finnestad and The Teddy Boys gikk på vekselvis norsk, svensk og engelsk.

Vi var mye rundt i landet og spilte til dans. Plateselskapet sendte oss. Den gang var det mye mer dansetilsteininger rundt omkring enn nå. Vi var hyppige gjester på såvel messer, militære som vanlige lørdagsdanser, sier Kjell Finnestad.

Den ene singelen avlaiste den andre. En tredje singel var også ferdig innspilt. Så var tiden moden for gruppens første langspillplate.

Kjell Finnestad and The Teddy Boys satte dermed en milepæl i det lokale musikkmiljøet. Det var første gang at et danseband fra Rogaland ga ut en LP.

De hadde på denne tiden såpass mange oppdrag i inn- og utland at bandet spekulerte i prof-planer. Men disse planene rant etterhvert ut i sanden og ble ingenting av. Medlemmene hadde alle sitt yrke ved siden av at hele tiden de spilte i Teddy Boys.

Kjell Finnestad and The Teddy Boys ble startet i 1964. De oppløste seg selv i 1975. Et eventyr var slutt. I løpet av denne perioden ga de ut ti singlar og to langspillplater.

Selv om tiden med Teddy Boys var slutt for Kjell Finnestads vedkommende sluttet han ikke

I år runder Kjell Finnestad 40 år. Gjennom 25 av disse har han vært aktiv vokalist. Først i gruppa Boogie Band, så perioden med Teddy Boys og nå Squad.

med musikken. Han fortsatte. I dag er han med i danseorkesteret Squad, som vokalist.

Han er også aktuell i en annen sammenheng. Nylig har han utgitt en solo-LP. Også den er godt

mottatt av alle de som liker dansemusikk. Musikken retter seg mot et mer voksent publikum. Ifølge ham selv gir denne plata et tverrsnitt av hans mangefarvige musikalske karriere.

Kjell Finnestad and The Teddy Boys helt i begynnelsen av sin karriere. Øverst fra venstre Jan Pettersen, Kjell Finnestad, Finn Tollefsen med Ole Andersen og Karl Thore Eriksen på nederste benk.

nye plater

«The man from Utopia» Frank Zappa.

Vår alles kjære onkel Frank står på som aldri før med sin outrerte underbuksehumor. På hans nyeste plate tar denne halvsyke humoren nesten overhånd, den er det man lettest legger merke til og har derved lett for å overskygge Zappas mer potente musikk. Det er meg komplett uforsvårlig at den begavede Frank Zappa som er et oppkomme av ideer og en svært dyktig bandleider med en masse ressurser tilgjengelig vil sette sitt navn på søppel av denne karakter som utgjør over halvdel av denne plata.

Problemet med Zappa er at perlene og søppelet kommer om hverandre i vill uorden. Satiren treffer spikerens hode i «Cocaine decisions» (om direktørenes snifning) og i «The man from Utopia meets Mary Lou» (som parodierer Bee Gees og 50-talls doo wop). Videre er Zappas instrumentale kutt grovt sett av en høyere standard enn hans tekstmotiverte kutt.

Et godt alternativ vil være å luke vekk søppelet og spille inn perlene på en egen kassett, høre på den og la plata stå i samlingen. CBS 25251 - host -

«Giri at her volcano» Rickie Lee Jones.

Dette produktet er av Rickie Lee Jones selv omtalt som et sidesprang i hennes karriere. «Giri at her volcano» er en 10-tommer med 8 sanger og spilletid i underkant av 23 minutter. Den var opprinnelig tenkt å være en konsertplate med kun to låter er tatt opp live.

Låtene er med ett unntak coverversjoner som Rickie Lee gjør på en så personlig måte at man skulle tro det var selvskrivet. Det virker i det hele som dette er en slags tilbake til røttene-plate for Rickie Lee Jones.

Instrumenteringen er sparsommelig og arrangementene henger løst sammen på platas mest jazzete spor.

Høydepunktene er jazzstandard «Lush life» i lett slentrende stil, videre «Under the broadwalk», platas eneste gla'låt, med den riktige sommerfølelsen, utrolig dynamisk trommespill og bra sang av Rickie Lee og fire medsangere. «Rainbow sleeves» har bevart den majestetiske sørgmodighet som er så typisk for opphavs mannen Tom Waits.

Kassettsesjonen av denne plata inneholder et ekstranummer som ikke er anmeldt her. Prisen ligger rundt femtillapp.

«Giri at her volcano» er ikke Rickie Lee Jones tredje LP, men et spesialprosjekt og en plate som henvender seg til hennes mest hengivne tilhengere. Warner 92-3805-1. - host -

TOPP FEMTEN i Stavanger og Sandnes

Mest solgte LP og Cassetter, 1. halvår 1983

Nr.	Tittel	Artist
1.	F. R. David	Words
2.	Bonnie Tyler	Faster Than The Speed Of Night
3.	Men At Work	Business As Usual
4.	Pink Floyd	The Final Cut
5.	Toto	Toto IV
6.	David Bowie	Let's Dance
7.	Carola	Främling
8.	Eric Clapton	Money And Cigarettes
9.	Løgnslaget	Klovnar Uden Sirkus
10.	Bob Seger & The Silver Bullet Band	The Distance
11.	Film Soundtrack	An Officer And A Gentleman
12.	Supertramp	«... Famous Last World ...»
13.	Joan Armatrading	The Key
14.	Dionne Warwick	Heartbreaker
15.	Stavangerensemblat	På Bommen

Høsten og vinterens storslager «Words» resulterte i ett album utgitt på tampa av -82 og med overraskende stor salgsappell til langt ut i april. F. R. David traff folk hjemme med sin lyse stemme og nynnbare melodier. Like stor suksess nå har Bonnie Tyler, hun kan takke Jim Steinman som produserte LPen hennes for gjennomgangen til stjernesjansen. Hun har gått fra mislykket country-artist til pseudotungrocker.

Men At Work og Toto er begge grupper med polert rock og forsinket salg. De ble utgitt sommeren -82. Pink Floyd, Da-

vid Bowie og Eric Clapton har bortimot automatisk listeplassering etter albumutgivelse. Carola Heggkvist fikk meget stor publisitet i forbindelse med Eurovision Sang Festivalen, og da hun kom med ett veldiret salgorientert album fant det manges interesse. De lokale artistene Løgnslaget og Stavangerensemblat ble utgitt til jule- salg, og hadde godt salg også på nyåret. Det berodde kun på kvalitet.

Amerikaniske rockeveteran Bob Seger fikk et velfortjent gjennombrudd her med vakkerte og vellykkede «The Distance».

Musikken til filmen «An Officer and a Gentleman» fikk oppmerksomhet pga. «Up Where We Belong» med Joe Cocker og Jennifer Warnes. Rocke-LPen fra Joan Armatrading positiv stor etterspørsel. To plater med størst salg i fjor er på lista. Supertramp og Dionne Warwick begge med melodios pop på hvert sitt vis.

Denne lista er beregnet ut ifra poeng: nr. 1 i 16 p., nr. 2 i 14 p., nr. 3 i 13 p. osv. til 1 p. for 15. plass. Dermed favoriseres plater som selger over lang tid foran plater med kort, men intens salgstid.

remy

Dagsland & Baardsen – ny kristen-rock gruppe

Av JOSTEIN NORDIN

På Stavanger-festivalen dukket det opp en ny lokal gruppe som imponerte de fleste tilstedeværende, nemlig «Dagsland og Baardsen».

Gruppen består av blant andre Sigvart Dagsland, sang, og Arnfinn Baardsen bass, og disse to er de som er igjen av det tidligere Sky Sing orkesteret «Tor og Liv». Dagsland skriver sangene, mens Baardsen arrangerer. Med seg har de fått Asle Nilsen, på keyboard, som har spilt i Stavangerensemblat og i Wasaband, og som nå også spiller i Løgnslaget. På gitarer: Brødrene Øyvind og Bjørn Aslaksen som begge spiller i Løgnslaget. Øyvind Aslaksen har tidligere spilt i Bernhard Jenkins. På trommer, Craig Whitson, som har vært med i Englakoret og Reidar Larsens Bluesband, og som er med i Mods.

Men hvorfor ble det ikke noe mer av «Tor og Liv»?

Det ble etter hvert en del utskiftninger i «Tor og Liv», og da trengtes det nye folk, sier Sigvart Dagsland. Jeg syntes dessuten at jeg hadde drevet lenge nok i Sky Sing, og at det var behov for nye krefter der. Så det ble til at Baardsen og jeg valgte å bli duo. Men jeg vil understreke at jeg er veldig takknemlig for det Sky Sing og Unglingen har gjort for meg. Uten de miljøene hadde jeg ikke vært det jeg er i dag, som sanger. Jeg hadde vel neppe vært kristen heller.

De musikerne dere har med er ikke akkurat kjent fra kristne sammenhenger?

– Vi kom i kontakt med dem

– Det er vårt mål at musikken når fram til spesielt de ikke-kristne og de over-kristne, mener Sigvart Dagsland ved mikrofonen og Arnfinn Baardsen på bass. (Foto: Jostein Nordin).

da vi begynte i «Løgnslaget». De var interessert i å være med på vårt stoff, så da var det jo bare å sette i gang. Det er også meningen at vi skal være med på et prosjekt som Bjørn Aslaksen har på gang, så du kan si vi jobber for hverandre. Jeg ser det også slik at når vi har med disse musikerne, kan vi få folk som ellers ikke ville brydd seg til å høre på. Derfor synes jeg det er flott å ha dem med, så lenge de selv er tent på dette, og ikke har imot at vi synger kristne sanger, sier Dagsland.

«Dagsland og Baardsen» skal også spille inn plate, men den må

vi vente på. Gruppen skal ikke i studio før i januar neste år. Det er Kristelig Kulturverksted som skal gi den ut. Etter plateinnspillingen kan det bli snakk om enkelte små turneer og konserter her hjemme.

– Vi vil prøve å ha konserter på steder der det ikke er så tradisjonelt med kristen musikk. Det hadde vært fint å spille på fritidsklubber, kanskje på restauranter, eller på steder som Jazzloftet, sier Dagsland.

– Det blir jo mye med både Løgnslaget og «Dagsland og Baardsen», kan det komme på

tale å kutte ut Løgnslaget?

– Nei, vi synes det er fint med kombinasjonen revy/rock så vi har ingen planer om å slutte der.

Hvilke målgrupper er det du vil nå med de tekstene du skriver?

– Jeg har spesielt målgrupper i tankene. For det første vil jeg vise de ikke-kristne som har vrangforestillinger av kristendommen at de tar feil. Mange tror for eksempel at alle kristne er kjedelige, de har sin egen kjedelige musikk og de er noen glorifiserte supermennesker. Jeg vil ikke stå fram som en glorifisert sanger, skjønt det er vel ingen fare for det. Jeg er litt opptatt av Erik Hillestads tanker og ideer.

Vi trenger ikke være noen supermennesker for å komme til Gud, vi kan komme til han med alle våre laster og problemer, sier han.

Den andre målgruppen er de skråriskre kristne, hos dem vil jeg skape litt tvil. Disse menneskene «vet» alt og dommer andre etter det de «vet».

Ta for eksempel den debatten som har pågått så lenge om kristen rock, framholder Dagsland. Mange av dem som er imot dette er så sikre at de dommer oss som holder på med dette. Eller når folk kommer bort til meg etter en konsert og sier at det jeg framførte ikke var mye kristent, eller at jeg er på gale veier. Jeg synes de må begynne med litt selvkritikk. Gud er for stor til at vi kan gjøre våre tanker til hans. Kritikken min kan nok være hard å svei for mange, men den er godt ment, sier Dagsland.

– Det blir jo mye med både Løgnslaget og «Dagsland og Baardsen», kan det komme på